
ПРАВЕДНИКИ

Піліневич Олександра Іванівна (1911-1982)

Осадча (Піліневич) Тамара Олександрівна (1934)

Єфименко (Піліневич) Надія Олександрівна (1930-1994)

БРЯТОВАНІ

Починок (Шклярова) Марія Іванівна (1909-1989)

Шкляров Володимир Йосипович (1935-2003)

Деревянко (Шклярова) Алла Йосипівна (1937)

О.І. Піленевич

Т.О. Осадча

Н.О. Єфименко

В.Й. Шкляров

А.Й. Деревянко

Родини Шклярових і Піліневичей мешкали поруч в селі Дмитрівка Києво-Святошинського району Київської області. У червні 1941 року Йосип Якович Шкляров (за національністю єврей) пішов на фронт, а його дружина, українка Марія Іванівна, з дітьми Владиком та Аллою залишилася в Дмитрівці. З сім'єю Олександри Піліневич вони вирішили евакуюватися, але шлях був відрізаний і довелося повернутися до Києва. Оселилися на вул. Чкалова, 21.

В дні розстрілів в Бабиному Яру Олександра Піліневич, посадивши дітей на підводу і накривши сіном, вивезла їх до села Мила, до своїх родичів. Там за доносом до них прийшов староста з німцями: вони хотіли розстріляти дітей. Олександра Іванівна віддала їм золоті сережки, і вони забралися геть. Того ж дня вона і Марія зі всіма дітьми переїхали до села Петрушки. На квартиру їх ніхто не брав, і вони влаштувалися в приміщенні дитячого садка. Олександра Іванівна шила селянам одяг і цим вони годувалися. Її доньки Надя і Тамара опікали Владика і Аллу, ховали їх в льосі і носили їжу. Після визволення Дмитрівки обидві сім'ї повернулися до свого села.

Піліневичі незабаром переїхали до Києва. Надія, яка стала Єфименко, працювала складувом в Інституті хімії, Тамара Осадча – колектором в Інституті геології. Там же працювала вахтером і Олександра Іванівна.

Марія Іванівна Шклярова працювала приймальницею на молочній фермі радгоспу в рідній Дмитрівці. Тут же працювала і Алла після закінчення сільськогосподарського технікуму. Володимир Шкляров багато років пропрацював майстром на заводі «Арсенал».

Олександрі Іванівні Піліневич і її донькам 2000 року присвоєні звання «Праведник Бабиного Яру».